

Než přijde léto

Drazí farníci,
vstupujeme do posledního měsíce letošního školního a také pastoračního roku. Měsíc červen je tradičně spojen s některými událostmi. Jednak je to měsíc, který je zasvěcený Ježíšovu Nejsvětějšímu Srdci. Proto jsme s dětmi na konci května připravili na PDO zobrazení jednotlivých invokací z litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, které můžete nalézt v kostele. A proto se tento měsíc budeme po každé páteční mši svaté v úvodu adorace modlit tyto litanie a zásvětnou modlitbu. Zvu vás k tomu, abyste se tyto litanie a zásvětnou modlitbu modlili i sami, případně ve společenstvích.

Měsíc červen je také výjimečný pro většinu nás kněží, protože v závěru tohoto měsíce se tradičně uděluje svátost svěcení. Už v tuto chvíli bych vás chtěl pozvat na úterý 25. června na večerní mši svatou, při které si budu připomínat 13. výročí svého kněžského svěcení. Rád bych, aby setkání pokračovalo ještě po mši svaté opékáním buřtů, nebo nějakým posezením, apod... Vše ještě upřesním.

OBSAH

Obsah

Než přijde léto.....	1
Červnové dění.....	2
Letnice. Pozvání na parket..	3
Tak jsme mistři a jak dál?....	3
<i>Liturgické okénko.....</i>	5
Úkony přede mší svatou.....	5
Můžeme si přivést kamaráda	8
Opravy v Nelahozevsi.....	9
Šest květnových koncertů....	11
Jan Nepomuk Neumann.....	12
Nový rozvrh bohoslužeb.....	17
Náš Zdeněk na Svaté Hoře	19
Pošlete pohled farnosti.....	20

Ve středu 26. června pak vyrazím do Prahy, do kostela sv. Ludmily, abych si připomněl při mši svaté v 16.30 svou primiční mši svatou (pochopitelně rovněž 13 let), ale také výročí biřmování (27 let). Pokud se budete chtít připojit, budu rád.

Ve čtvrtek 27. června bude ve farnosti zpovědní den. Celý den budu k dispozici ke slavení svátosti smíření. Jednak je to možnost se takto připravit na prázdniny a dovolené, ale je to pozvání také pro naše seniory a nemocné, aby tuto svátost slavili, a tak se připravili na přijetí svátosti nemocných. Ta bude v naší farnosti hromadně udělována v sobotu 29. června, o slavnosti sv. Petra a Pavla. Mše svatá bude v 9.30.

V neděli 30. června pak oslavíme 120 let od vzniku naší kralupské farnosti. Kralupská farnost byla založena

1. července 1904. Pro připomínku, k připojení několika dalších farností ke kralupské farnosti (tak zvanému sloučení farností) došlo 1. ledna 2006. Při této nedělní mši svaté v 9.30 budeme děkovat Bohu za naši farnost a vyprošovat ji potřebné milosti. Po mši svaté bude možné společně vyrazit na cyklovýlet (jsou dvě varianty – buďto okruh na Mělník, nebo na Roztoky u Prahy). Zastávka na oběd bude součástí výletu.

Přeji všem požehnaný měsíc červen. Kéž Srdce Ježíšovo, kopím probodené, zaplavuje každého z nás, naši farnost svou láskou a milostí. Kéž dokážeme skutečně prosit a také dávat prostor k tomu, co v závěru litaní vyjadřujeme: „Ježíši tichý, srdce pokorného, přetvoř naše srdce podle Srdce svého“.

R.D. Martin Sklenář

Červnové dění v Kralupech a okolí

So	1.6.	odpoledne	Zpověď dětí před prvním svatým přijímáním	Kralupy nad Vltavou - kostel
Ne	2.6.	9.30 h	První svaté přijímání dětí	Kralupy nad Vltavou - kostel
Pá	7.6.	odpoledne/v ečer	Noc kostelů	
Ne	9.6.	15 h	Žehnání hasičských aut	Kralupy nad Vltavou - náměstí
Ne	16.6.	16 h	Koncert v Zeměchách	Zeměchy - kostel
Ne	23.6.	11 h	Pout' ve Veltrusech	Veltrusy - kostel
Po	24.6.	15 h	Zakončení školního roku v Movere - mše sv.	škola Movere
Po	24.6.	19 h	Pout' v Zeměchách	Zeměchy - kostel
Út	25.6.	17.30 h	Výročí kněžského svěcení (13 let)	Kralupy nad Vltavou - kostel
Čt	27.6.	celý den	Zpovědní den	Kralupy nad Vltavou - kostel
So	29.6.	9.30 h	Slavnost sv. Petra a Pavla - svátost nemocných	Kralupy nad Vltavou - kostel

Letnice. Pozvání na parket Boží?

Milé sestry, milí bratři,
v sobotu 18. května večer jsme byli v naší farnosti svědky mimořádné události. V premiéře poprvé v dějinách Kralup nad Vltavou proběhla před kostelem a poté v kostele vigilie Soslání Ducha svatého.

Modliteb za příchod v očekávání vylití Ducha svatého na každého, kdo po něm touží, se kromě malé skupinky farníků zúčastnili i zástupci Městské policie Kralupy nad Vltavou. Všichni tito zakusili naplnění Ježíšova příslibu příchodu Přímluvce a Utěšitele, které Bůh Otec poslal všem, kteří po něm v životě touží.

V promluvě otce Martina jsme pak zaslechli medicínské i botanické evangelium. Vize tančící farnosti jako společenství okolo Ježíše, kterou otec Martin zmínil, je i mojí touhou a vizí pro celou naši farní rodinu.

Jeho otevřené srdce stejně jako otevřené dveře farní kaple jsou výzvou a příležitostí k setkávání právě v této nově otevřené farní kapli, a to k modlitbě společné i přímluvné jeden za druhého. Rád se zde s Vámi budu setkávat některá pondělí nebo středy a sdílet, co Duch svatý ukazuje a dává na srdce

Vám. Váš zájem o společné modlitební setkávání nejlépe vyjádříte tím, že oslovíte otce Martina.

Budování modlitebního společenství ve farnosti, které se bude modlit za sebe, za druhé okolo sebe, za naše města i vesnice, za authority v moci postavené, považují za prioritu k tomu, abychom společně jako křesťané a jako Ježíšova nevěsta dokázali růst v Božím povolání, ve službě budování Božího království a při vycházení ven za druhými lidmi s hlásáním evangelia.

Jsem otevřen k přímluvné modlitbě za Vaše potřeby, k modlitbě za vnitřní uzdravení i k duchovnímu doprovázení pro Vás, kteří jste zažili a zažíváte bolesti, těžkosti a trápení ve vztazích, v nepřijetí, v odmítnutí, kteří jste prošli zneužíváním a utrpěli nejrůznější rány a zranění.

Abychom vstoupili jako Ježíšova nevěsta na Boží taneční parket, k tomu jsme pozváni všichni farníci bez podmínek. Přijmeme toto Ježíšovo pozvání na farní taneční mejdan? Dáno v pondělí po slavnosti Soslání Ducha svatého 2024.

Václav Jarolímek

Tak jsme mistři a jak dál?

Před několika dny skončilo MS v ledním hokeji, které se konalo v naší zemi. Jako velký sportovní fanoušek jsem ho samozřejmě sledoval, fandil, prožíval... Ale jak plynul čas šampionátu, tak jsem se začal zaměřovat na další věci s tím související. Musím přiznat, že jsem se za hokej i modlil.

Rozmlouval jsem s Pánem a říkal mu, že si moc přeji, abychom vyhráli. Ne primárně kvůli sobě a svým emocím, ani ne kvůli hokejistům, ale kvůli našemu národu, kvůli mladým, kteří to nezažili...

Proč toto říkám? Když sleduji sport, nevěnuji pozornost jen samotné hře, ale mám rád i

to, co s tím souvisí. Sledovat týmovou práci, jak pracují trenéři, jak hráči mluví... A přenáším si to do duchovního života, do kněžské služby. Má zkušenost s Pánem mě totiž naučila, že Pán využije všechno. Proč by nevyužil i sportu? A proč já bych nemohl využívat těchto věcí? Proto bych rád zachytil několik témat a zamyslel se nad nimi.

Hokej je kolektivní sport. Všichni to víme, stále to opakujeme. Ale co to ve skutečnosti znamená? Letošní šampionát nám toto znovu připomněl a náš tým nám odhalil několik navazujících aspektů. Tým je složen z jednotlivců, ale musí tvořit celek. Trenér, který vybírá hráče, nevybírá ty nejlepší, kteří jsou k mání, ale ty nejvhodnější. Vybírá takové, kteří mu zapadnou do týmu, kteří přijmou svou úlohu, kteří budou hrát to, co je třeba (někdo první útok, jiný čtvrtou obrannou řadu, někdo přesilovky, někdo oslabení). A od hráčů je třeba, aby své místo přijali. Nehonili vlastní statistiky, ale hráli pro tým. Tím jsou nejprospěšnější.

Jaromír Jágr před finálovým zápasem vyzdvihl jednu věc. Vyjádřil se, že snad poprvé zažívá, že roli hráčů v týmu nepřijímají jen samotní hráči, ale i okolí, novináři... Že přijel Pastrňák, velká hvězda. Očekávalo by se od něj, že teď bude získávat několik bodů na zápas. Ale po třech zápasech neměl ani bod. A nikdo to nijak neřešil, naopak se ve společnosti poukazovalo na to, že plní jinou roli – že na sebe stáhl pozornost, odlehčil ostatním hráčům. Další týmy se zaměřují na něj a ostatní hráči týmu tak mají více prostoru. Tedy nebylo mu předhazováno, že neboduje, ale obdivoval se jeho přínos. Vzpomněl jsem si v tu chvíli na mnohem starší vyjádření Jaromíra Jágra, který si jednou trenérovi stěžoval, že ho v obraně

zdvojují. A trenér mu řekl, tak jed' ke třetímu hráči, ať mají ostatní víc prostoru.

Když jsem sledoval oslavu hokejistů, všímal jsem si zvláštních způsobů projevů pokory. Hráči nestrhávali pozornost na sebe, ale stále poukazovali na tým, na národ (odkazovali na fanoušky...). Jednotlivci nepotřebovali prodávat svůj vlastní úspěch, jiní si nepotřebovali v každé situaci „vyřizovat účty“, ať už ze starších zranění (kolikrát fanoušci za poslední roky spílali Červenkovi), nebo těch čerstvých (jak to schytl trenér Rulík za nominaci).

Jinými slovy, když jsem si představoval na jejich místě sebe, v jiných životních situacích, obdivoval jsem, jakým způsobem jsou schopni potlačit své ego. Jak pro tým, tak také ve vztahu k obhajobě sebe sama, nebo k vyzdvihování svých vlastních úspěchů, prodávání svých výkonů, přínosů. Jak inspirativní, alespoň pro mě!

Mistrovství světa je turnaj, který se skládá z mnoha jednotlivých zápasů. A dokonce, už celý rok se na něj tým připravuje (přípravné turnaje). Jeden takový turnaj se hrál před MS v Brně. Všechny tři zápasy jsme prohráli a dali dva góly. Celkově byl trenér velmi kritizovaný – za širokou soupisku a za následné opomenutí některých střelců v nominaci. Ale šlo se dál. MS začalo dobře a došlo se k zápasu, o kterém se říká, že rozhoduje o úspěchu a neúspěchu. Naši vyhráli. Nevím, jestli právě v tu chvíli pronesl trenér Rulík tuto větu, ale na otázku, zda slaví, odpověděl: neslavíme, pracujeme. Jinými slovy, cíl je stále ještě před námi, k němu se upínáme, pro něj pracujeme. Všechno, co děláme, i ten „nepovedený“ turnaj v Brně, je prací k dosažení cíle. Nehodnotí po jednom zápase, nehodnotí po části turnaje. Stále pracujeme...

Častokrát se nad tím zamýšlím. Sportovci znají svůj cíl a upínají k němu své síly, podřizují mu mnohé... A já si kladu otázku: a jaký je můj cíl, náš cíl, cíl farnosti, ve které sloužím? A není náš cíl jen proklamovaný, ale ve skutečnosti k němu nesměřujeme? Neslavíme, pracujeme... Častokrát chceme výsledky hned. Nevnímáme náš život, život naší farnosti, jako turnaj? První „neúspěch“ je na odvolání trenéra... Ale je to neúspěch? Jak jsem již řekl, Pán mě naučil, že využije všechno. Prohra je prohrou, pokud je to definitivní. Naopak, pokud je to na cestě, může být proměněna ve výhru... S oblibou jsem říkal, že neumím prohrávat, protože mě to doma nenaučili (ve sportech jsem sourozence od určitého věku porážel a porážím...). Ale v posledním roce s jistou oblibou také říkám, že Pán mě učí prohrávat. A ne ve smyslu, přijmi, že jsi prohrál, ale ve smyslu, potřebuji tvou prohru k vítězství. Proč toto vše píše? Jeden popěvek zpívá: tak jsme mistři no a co. Já bych jej změnil. Tak jsme mistři a jak dál. Naše společnost se znovu na několik dní více sjednotila, lidé se objímali, radovali, našli společné téma ke sdílení a k radosti. Jak moc jsme to potřebovali! Ale jak dál? Mistrovské oslavy

opadnou. Ale kéž bychom si z toho jako společnost, jako jednotlivci, jako farnost, dokázali něco vzít. Předkládám tyto body:

Máme cíl? Není jen proklamovaný? Máme jako farnost nějaký cíl? A co jsem (jsme) pro jeho dosažení ochotni a schopni udělat?

Jsmo schopni vnímat, že víra, farnost, to je kolektivní život? Jsem ochoten najít své místo? Jsem ochoten potlačit své ego a pracovat ve prospěch všech? Potlačit své ego a nepotřebovat pořád dokazovat svou výjimečnost, apod...?

Jak jsem nastavený? Hledám jen chyby, negativa – ve smyslu, že je ventiluji, zamořuji tím prostředím, nebo se zamýšlím a hledám další důsledky, přínos...?

Mnohdy se říká: proč fandit, chleba levnější nebude. Ano, chleba ne. Ale společnost se může změnit. Nemusíme skončit jen u toho, že naši hokejisté se stali Mistry světa. Můžeme to přetavit do našich životů. Naše společnost se může změnit, od našich hokejistů si sami můžeme něco vzít. O to jsem se modlil, když jsem s Pánem rozmlouval o tom, že bych moc rád, abychom domácí mistrovství vyhráli...

R. D. Martin Sklenář

Liturgické okénko

Úkony přede mší svatou

Drazí bratři a sestry, v našem liturgickém okénku spějeme od obecného úvodu do slavení mše svaté ke konkrétním úkonům a částem mše svaté. V dnešním článku tedy ještě ne přímo mše svaté, ale k tomu, co mši svaté předchází, k naší přípravě na liturgické slavení.

U přípravy na mši sv. můžeme rozlišit vzdálenou a bezprostřední přípravu. Dnes si řekněme něco o vzdálené přípravě. U ní bych se zaměřil na dvě věci – vzdělávání se a eucharistický půst.

Abychom mohli plodně a aktivně slavit eucharistii, je třeba stále do tohoto

tajemství vrůstat. A to například i tím, že rozumově liturgii stále více poznávám. Jednou jsem byl s mladými na fotbale, příliš je to nebavilo a ani fotbalu nerozuměli (co je to offside, co je to faul...), a tak si vytáhli mobily a hráli si na nich. V tu chvíli jsem začal přemýšlet nad souvislostí se mší svatou. Při mši si člověk většinou nevytáhne mobil a nehraje si, ale přesto, pokud nerozumí slavenému, je to pro něj „nuda“ (i pro dospělého). Je dobré si položit otázky. Jaktože znám pravidla fotbalu lépe, než třeba strukturu mše svaté? Jaktože jsem schopen zaníceně hovořit minuty, či desítky minut o různých herních situacích, ale o mši svaté jsem schopen říci jen „povrchní“ informace? Představme si člověka, který chodí každou neděli na fotbal, nebo na hokej a po pár měsících by neznal, co je to offside, že se ve fotbale dávají karty, v kolika lidech se hraje... Taková představa je absurdní. A teď si položme otázku, proč nám nepřijde absurdní, že lidé, kteří chodí nejméně každý týden do kostela nevědí, co je to preface, co je to epikleze, co se v tu chvíli děje a tedy ani, co mají konat oni? Zkusme se každý nad tím zamyslet a také nad tím, jak se můžeme i tímto dlouhodobě na plodné slavení liturgie připravovat.

Každý si může otestovat své znalosti. Zkuste si na kartičky napsat jednotlivé části mše svaté. A zkuste si tyto části seřadit tak, jak jdou po sobě. V tomto případě jde jen o znalost struktury, nedostáváme se k obsahu jednotlivých částí. Jaké problémy ale bude většina mít už s tímto. Předkládám dvě varianty – lehčí a těžší:

Lehčí varianta: Pane, smiluj se; Přinášení darů; Zpěv před evangeliem; Otče náš; Žalm; Požehnání a propuštění; Pozdravení pokoje; Vstupní zpěv; Beránku Boží; Vstupní

modlitba; Sláva na výsostech Bohu; Úkon kajícínosti; Druhé čtení; Přímluvy; Homilie; Modlitba nad dary; Vyznání víry; První čtení; Příchod kněze; Přijímání; Preface; Pozdrav; Eucharistická modlitba; Evangelium; Závěrečná modlitba; Svatý, svatý.

A těžší varianta: Kyrie; Příprava darů, oltáře, lidu a kněze; Zpěv před evangeliem; Otče náš; Žalm; Požehnání a propuštění; Embolismus; Lámání chleba; Konsekrční slova; Pozdravení pokoje; Vstupní zpěv; Agnus Dei; Collecta; Gloria; Lavabo; Úkon kajícínosti; Druhé čtení; Anamnéze; Přímluvy; Homilie; Modlitba nad dary; Credo; Přinášení darů; První čtení; Příchod kněze; Přijímání; Preface; Pozdrav; Purifikace; Eucharistická modlitba; Evangelium; Doxologie; Závěrečná modlitba; Sanctus; Epikleze;

Pokud chcete nalézt výsledek a zkontrolovat si, zda jste části mše svaté správně seřadili, můžete se podívat např. na mé osobní stránky www.masklen.webnode.cz a zde nalézt v sekci IVN (internetová výuka náboženství) cyklus Mše svatá a zde si stáhnout první úvodní hodinu. A zkusme pak přemýšlet o tom, co s daným stavem můžeme dělat, abychom nebyli jako ti, kteří jdou na fotbal, ale nerozumí mu, a tak se tam nudí...

Dalším projevem vzdálené přípravy je eucharistický půst. Tento půst se v dějinách církve vyvíjel. Od původního nejedení v den, kdy přijímám eucharistii, přes tříhodinový půst přede mší svatou, se v dnešní době dospělo k praxi postu, který je zachováván hodinu před přijetím eucharistie. Je škoda, když se eucharistický půst stane jen něčím technickým, „slepým střevem“, nějakým výběžkem, který ztratil svůj význam. Smyslem našeho postění se, je růst našeho

očekávání Pána, jehož přijmeme v eucharistii. Tímto postem konkrétně, vědomě a fyzicky své očekávání vyjadřujeme.

Můžeme si posloužit knížkou Malý princ. V ní vede Malý princ rozhovor s liškou a ta mu říká následující: „Bylo by lépe, kdybys přicházel pokaždé ve stejnou hodinu,“ řekla liška. „Přijdeš-li například ve čtyři hodiny odpoledne, již od tří hodin budu šťastná. Čím více čas pokročí, tím budu šťastnější. Ve čtyři hodiny už budu rozechvělá a neklidná; objevím hodnotu štěstí! Ale když budeš přicházet v různou dobu, nebudu nikdy vědět, kdy se mám těšit na tvůj příchod... Je třeba zachovávat řád.“ Eucharistický půst je tedy takovýmto očekáváním příchodu našeho přítele, Pána Ježíše. Nejde o to, jestli mám nějaký pokrm v žaludku, ale jde o stav našeho těla, naší mysli – očekávám Pánův příchod.

Je nepochopením smyslu eucharistického postu stopování času ve smyslu, mám ještě minutu, ještě si mohu dát jedno sousto... Sami od sebe bychom měli tíhnout k tomu držet delší eucharistický půst. Zde je třeba dobře rozlišovat. Člověk jedl dvě hodiny

přede mší. 35 minut přede mší má chuť na nějakou sladkost. Z hlediska počítání času není problém, ale podle smyslu. Neměl by si člověk říci, že teď sladkost nepotřebuje, že už se bude připravovat na setkání s Pánem? Mohou ale nastat situace, kdy je lepší, aby člověk rychle snědl třeba alespoň rohlík a neřešil minuty...

Jedna z věcí, o které můžeme sami také uvažovat, je, jestli se eucharistický půst musí týkat jen pokrmů. Nemohli bychom si „eucharistický“ půst vztáhnout i na jiné oblasti? Nebo jinak řečeno, je-li jedním ze stolu, ze kterého při mši svaté přijímáme, také stůl slova, neměli bychom držet také půst ve vztahu k bohoslužbě slova? Disponovat se k tomu, abychom mohli naslouchat? Tedy v praxi, snažit se o to, abych půl hodiny přede mší již nesledoval televizi, abych neposlouchal v autě cestou na mši rádio...? I tímto způsobem můžeme vytvářet prostředí usebrání, ztišení a těšení se. Vynalézavosti a projevům lásky a touhy po Bohu se jistě meze nekladou.

R.D. Martin Sklenář

Sedm dětí přijalo poprvé eucharistii

První červnovou neděli přistoupilo při mši svaté k prvnímu svatému přijímání sedm dětí.

Byla mezi nimi také Nina, která se v našem zpravodaji představuje jen krátkým pozdravem: „Ahoj, jsem Nina. Víc Vám bohužel o sobě neřeknu. Je mi nepříjemné psát o sobě, když

vím, že to uvidí hodně lidí, které neznám. Proto Vám jen popřeji krásný den.“

Mši svatou, která se stala obzvlášť sváteční nejen pro sedm rodin, ale i pro nás farníky, krásně hudebně doprovodila rodina Šimonova spolu s dalšími zpěváky. Fotografie od Aničky Guthrie jsou k vidění na webu Člověk a víra, malý výběr je na konci Farních listů. **(red)**

Můžeme si s sebou vzít kamaráda

Každý den je něčím výjimečný, protože ho můžeme žít jak chceme, náš život si můžeme řídit, jak chceme. Třeba já ráda chodím na PDO – Páteční dětské odpoledne. Na PDO máme vždy skvělý program. Jednou jsme byli na kluzišti a pak jsme se najedli v KFC, jídlo tam měli výborné, potom jsme šli do aquaparku.

Některé pátky hrajeme divadlo, pak vždycky po PDO jdeme na mši. Když byly velikonoční prázdniny, tak jsme spali na faře od středy do neděle. Jeden pátek jsme pletli náramky z proutí. Na PDO někdy vyrábíme různé věci,

například jsme vyráběli taková okna, která jsou vystavena v kostele. A nejlepší na tom je, že si s sebou můžete vzít svého kamaráda, takže všechny ty zážitky můžete zažívat se svými kamarády. Díky PDO si také můžete najít nové kamarády.

Dobré na tom je i to, že nikdo nikoho nesoudí, takže se nemusíte stydět. A nemusíte se stydět ani před panem farářem, protože pan farář vám uši neukousne:-) Vymýšlí nám různé aktivity např. stopovačku a nebo hrajeme nějaké hry.

Viki Fúrová.

KOSTEL NIČENÍ

Vážení farníci,
Chceme poděkovat vám všem, kdo jste se zúčastnili brigády 13.5.2024! Byla to opravdu fyzicky velmi náročná práce a ve dvou případech i nebezpečná! Byli jste všichni tak stateční! Moc vám děkujeme a opravdu si vaší pomoci upřímně vážíme!!!

Dále děkujeme naším milým farnicím paní Kášové a paní Hrnákové za věnování jejich nádherných a s láskou vypěstovaných květin pro výzdobu liturgického prostoru v našem kostele!!!

Jak jste si možná všimli, pořídili jsme novou sadu oltářních pláten do našeho kostela. Mají na sobě motiv vinné révy a jsou ušity přímo na míru našemu mobiliáři. Tuto sadu pláten budeme používat v období mezidobí,

jenž je poměrně dlouhé, takže potřebujeme více sad, abychom je mohli udržovat stále čisté. S tím souvisí naše výzva – kdybyste někdo měl zájem si vzít (jednou nebo opakovaně) na starost tato velká oltářní plátna – tedy jejich vyprání a vyžehlení, neváhejte nás jakýmkoliv způsobem kontaktovat. Rádi předáme drobné rady k jejich údržbě a třeba vám udělá radost, že se můžete nějakým způsobem podílet na tom, aby Pán Ježíš přicházel mezi nás k čistě prostřenému stolu a abychom se všichni v našem kostele cítili dobře.

Předem děkujeme a přejeme všem krásné léto!

Vaši kostelníci Iva a Michal Žyrkovi.

Obnova sv. Ondřeje v Nelahozevsi

Nabízím Vám malou exkurzi na stavbu. Od ledna letošního roku se pustil zkušený dodavatel obnov kulturních památek pan Tomáš Hlaváček z Úštěku do práce na kostele sv. Ondřeje v Nelahozevsi.

Celá tato stavební akce byla dva roky trpělivě připravována. Kostelík vlastní obec Nelahozeves, která zároveň i

celou stavební akci financuje. Kostel byste dnes uvnitř nepoznali. Mobiliiář je kompletně vystěhovaný. Cennější kusy byly přesunuty do kostela ve Velvarech a kusy menší hodnoty do skladové haly bývalé PTZtky. Nedemontovatelný mobiliář, jako je kazatelna, varhany a hlavní oltář, jsou obaleny

geotextilií, zabeďněny a obaleny filcovým potahem. Křišťalový lustr byl předán restaurátorovi. V celém kostele kromě sakristie byla sejmuta neprodyšná cementová prvorepubliková dlažba, aby byla odhalena původní dlažba pískovcová, která umožní kostelu dýchat a ulevit tak velmi vlhkým soklovým partiím zdiva, jež byly po restaurátorských průzkumech zbaveny vnějších i vnitřních omítek a následně byly aplikovány tzv. obětované vápenné omítky. Ty zajistí vytažení vlhkosti a hlavně soli ze soklové části zdiva.

Během sanačních prací na obvodovém zdivu i klenbách presbytáře a vítězného oblouku byly nalezeny rozsáhlé a velmi vážné statické trhliny, v některých místech o šířce 10 cm, procházející celou tloušťkou zdi. Muselo tak dojít k dočasnému bezpečnostnímu podepření vítězného oblouku. Všechny tyto

statické problémy byly statikem přiřknuty špatnému stavu původního mohutného a velmi vysokého gotického krovu, který celou stavbu rozevíral. Nynější střešní krov je starý cca 200 let a právě v těchto dnech dochází k částečné nebo celkové výměně jeho poškozených prvků.

V minulých měsících byla provedena zásadní úprava trémové konstrukce sanktusové věžičky neboli sanktusníku. Tato konstrukce

byla navracena do původní podoby před neodbornou úpravou z konce minulého století. Také bylo provedeno dočasné statické podepření stropu lodě a byly částečně vyměněny dva trámy ve stropní konstrukci a doplněny dva nové mocné trámy pod konstrukci sanktusníku.

Mimo tyto náročné stavební operace probíhá nyní rovněž obnova oken. Z oken byly

odstraněny skleněné tabulky, uskladněny k opětovnému použití a nyní probíhá důkladné ošetření litinové konstrukce oken lodě a presbytáře kostela.

Paralelně probíhá i obnova zvonice v areálu kostela. Obnovena je již kamenná podezdívka a schodiště. Na obecní úřad již dorazila kopie menšího z původních dvou zvonů, které byly rekvírovány za první světové války. Zvon byl odlit v Uměleckém zvonařství Dytrychová s.r.o. v Brodce u Přerova, stejně jako nové kralupské zvony. V plánu je ještě obnova dřevěného bednění pláště zvonice, některých trámů ve spodní části její konstrukce a také zvonové stolice a obnova prkenné podlahy.

V rámci obnovy jsou svolávány pravidelné kontrolní dny, kde dochází k velmi složitým a zdlouhavým jednáním s pracovníky památkové péče. Budu Vás zase časem informovat o dalším postupu prací. Vzpomeňte prosím na zdar této úžasné akce ve svých modlitbách. Děkuji Vám!

Michal Žyrek

Šest květnových koncertů

V měsíci květnu 2024 se u nás s koncerty doslova roztrhl pytel!!!

Koncertní série začala 10.5.2024, kdy naše farnice Míša Sedláčková se spolužáky z pražské HAMU vystoupila v Městském muzeu v Kralupech nad Vltavou. Koncert

to byl nádherný, až se nám všem tajil dech, co všechno se dá zahrát na housle.

V neděli 12.5.2024 vystoupil Dvořákův komorní sbor v našem kostele „Na lidovou notu“. Dvořákův komorní sbor má v Kralupech mnoho příznivců a jejich koncerty jsou vždy velkou hudební radostí v našich životech. Navíc mezi členy tohoto souboru patří také 2 naše farnice, na které můžeme tímto být právem hrdí!

Ve čtvrtek 16.5.2024 jsme se mohli zúčastnit benefičního koncertu Charity Kralupy nad Vltavou. A byla to paráda!!! Kostel byl naplněn nejen hudbou a zpěvem, ale hlavně diváky! Zpěvačka Marie Němcová vystoupila v našem kostele zcela zdarma a veškerý výtěžek z tohoto koncertu byl věnován na podporu terénních služeb a zejména na podporu vybudování stacionáře pro seniory v

Kralupech nad Vltavou. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí!!!

V pátek 17.5.2024 u kapličky svatého Jana Nepomuckého vystoupilo a své pětileté jubileum oslavilo naše oblíbené hudební uskupení Období sboru. I tady máme naše milé kamarády-farníky. Je neuvěřitelné, jak šikovné lidi ve farnosti máme!

Ve středu 22.5.2024 se v kostele v Kralupech nad Vltavou konal koncert, který uspořádalo Městské muzeum v Kralupech nad Vltavou. Mohli jsme se zaposlouchat do tónů Biblických písní od Antonína Dvořáka v podání varhaníka Alfreda Habermanna, mezzosopranistky Anny Moriové a smyčcového souboru Krása Quartet. Nádherná hudba nás mohla inspirovat k zamyšlení a třeba i nad četbou

Písma.

Posledním květnovým koncertem bylo nádherné vystoupení Sukova kvarteta v kostele Narození sv. Jana Křtitele v Zeměchách, které zakončila pěkná průtrž mračen.

Děkujeme farníkům, že svou účastí a dobrovolným vstupným podporují kulturu v našem městě i kostele.

Red

Poutník od Prachatic i Niagary

“Dalekáť cesta má! Marné mé volání!”
(K.H.Mácha, Máj)

“Just as black and whispering as the rain /On the Streets of Philadelphia...” (Bruce Springsteen)

Vae soli! (Kaz,4,10)

“Dívky jsoutě pro mě všechny pěkně vázané knihy, v nichž však neumím čísti.” JNN

“Nejlepším učitelem jazyka je okolnost, kdy člověk musí mluvit.” JNN

Miminko, následně pokřtěné jako Jan Nepomuk, se narodilo rok po Karlu Hynku Máchovi. Stejně jako náš slavný romantický básník rád v dospělosti putoval a stejně jako Karel Hynek se hrdinně účastnil hašení požáru. Oba dva čekala překvapivá budoucnost, přestože jejich názory na celibát se nemohly více lišit.

Malinký Jan přišel na svět o Velkém pátku 28. března roku 1811 v šumavském pohraničí. Tatínek **do Prachatic** přivandroval z Bavorska, kraje, který světu daroval tolik slavných osobností, ať už císařovnu Sissi, nebo Sophii Schollovou z odbojové Bílé růže, pány Kneippa, Alzheimerera, Ohma, Diesela, Rontgenna či džínového Levi Strausse a papeže Benedikta XVI. Neumannova první žena zemřela, druhá manželka Anežka se stala maminkou našeho budoucího světce. Pan Neumann se vyučil punčochářem, řemeslo ovládal výborně a zaměstnával dost lidí. Na Zlaté stezce měl zaručený dobrý odbyt směrem i do Lince.

Tatínek vládl patriarchální rukou, jeho výchovné metody by u dnešních zastánců

volné výchovy většinou propadly, ale ono uživit sedm dětí v době bez sociálního systému opravdu vyžadovalo řád. Maminka Anežka byla žena jemná, nesnášící drby, schopná darovat almužny pravidelně, i k dětem byla štedrá, Jan vzpomínal, jak dostával minci před návštěvou mše. Říkala: „Musíte-li ze sebe dělat někoho nádherným šatstvem, ukazujete, že ve skutečnosti nestojíte za nic.“ Moudrá to žena. Povahy obou rodičů se vepsaly do Janovy mysli i srdce a dokázal proto vytrvat v pevnosti názorů i trpělivosti a velké laskavosti k lidem. Jan se zajímal o vesmír a stal se vášnivým čtenářem, často se propadajícím do světa fantazie (rozumím), jeho povaha vykryštovala při šumavských toulkách přírodou spíše do introvertní.

Mladík odešel **do Českých Budějovic** studovat na gymnázium. Bylo jasné, že u punčoch a klobouků nezakotví. Škola ho zklamala, spolužáci odpadali od víry, jeden profesor přišel na zkoušky opilý, vyhodili ho, hanbu neunesl a zastřelil se. Jan, obklopený pokušením, se nevzdával, zkoumal filosofii, astronomii, mikroskopy, stínové obrázky, přemýšlel o lékařském povolání, věnoval se jazykům - vedle rodné němčiny, češtiny a biblických jazyků (latiny, řečtiny, hebrejštiny) uměl také francouzsky a italsky. V Americe se mu budou řeči hodit. Stejně tak se mu za čas hodil i trénink v odříkání, někdy probděl podzimní noci pod širákem.

Po gymnáziu byl přijat na bohosloví, kde prožil opětovné zklamání, zvuky josefinismu stále rezonovaly v univerzitních zdech,

přednášky se zaměřovaly více na filosofii než teologii a například profesor dogmatiky byl proti papežovi. Neumannova víra byla zesměšňována, "haha, ty jsi ale venkovský balík", ale všechno zlé je pro něco dobré - student z Prachatic se naučil oponovat a stát si pevně za svým. Se spolužákem Vojtou si jednou u Vltavy začali plánovat odchod na misie do Ameriky mezi indiány. Začal se proto učit také anglicky.

Po studiu ho v Budějovicích čekala studená sprcha. "Nemůžete být vysvěcen, je nám líto", musel spolknout hořkou pilulku. Kněží byl v Pošumaví

paradoxně nadbytek. Návrat do Prachatic k rodině probíhal trapně, doma žily dvě neprovdané sestry, "staré panny", tatínek ještě živil jednoho syna a Jan si tu tak připadal nadbytečný. Povolání k učení nebo vstupu do kláštera necítil. A zase – i negativní zkušenost je dobrá zkušenost. Prožil si pocity nezaměstnaného - v Americe se mu vzhled do duše zoufalého člověka bude velmi hodit.

Sen o Novém světě ho neopustil, přestože nebyl ještě vysvěcený, modlil se a důvěřoval Bohu. Denně zvládl ujít až 80 kilometrů a občas spal jen na dřevěných židlích, ano, i tuto schopnost zúročil v amerických lesích a promrzlých srubech. Při hašení ohně jednoho stavení se ukázalo, jak výborné má organizační schopnosti, dostal děkovný dopis i od knížete Schwarzenberga. Požár v

roce 1832 byl děsivý, sbírky na Prachatické se konaly po celé zemi, shořela většina domů.

Před 25. narozeninami po anglicku zmizel z rodného města. Stejně jako Mácha v sobě cítil neklid a touhu, v jeho případě ale po **daleké Americe**. Zapomeňte na letadla, auta i vlaky. Dálka tehdy opravdu ještě byla dálkou, železnice neexistovala. Do Lince se dostal zřejmě novou koněspřežkou, pak do Mnichova, Štrasburku a konečně do Le Havru, odkud se vydal na plavbu, během níž málem zemřel. Během vichru se zřítilo ráhno a mladý Jan chvíli

před zřícením uslyšel vnitřní hlas: "Ustup! Ustup!" Poslechl a přežil.

Na palubě lodi prožíval mojžíšovsko-jonášovské pocity, trvala 40 dní. Poslouchat výsměch od protestantských křesťanů rovněž příjemné nebylo, pro emigrující Švýcary symbolizoval klerikalismus, před kterým prchali z Evropy, ale řekl si, že bzučení komára za chvíli také přejde a nehádal se. Umíme si představit radost při spatření pevniny? Ale cestující ještě museli do karantény kvůli několika nemocným. Čekání, když máte pevninu na dosah a vaše zásoby vody už smrdí a nacházíte v nich červy, se stalo také výzvou.

Radost z pevniny pod nohama vystřídal šok. Došlo mu, že se nebude snažit obracet na víru indiány. ale Američany! Trvalo dlouho, než vůbec našel katolický kostel (v New

Yorku byl v roce 1836 jeden jediný). Do Nového světa prchali kvakeři, mennonité, puritáni a katolická víra tu byla v menšině. Od roku 1776, slavné Deklarace nezávislosti, tu platila náboženská pluralita, která s sebou nesla určitá rizika - chudí farníci si například po americku museli platit své pastory a novokřtění často katolíky z duše nenáviděli. Co nešlo v Budějovicích, šlo v Americe ráz na ráz. Jan Nepomuk byl vysvěcen na kněze, tady byl skutečně potřeba. Byl **vyslán k Niagáře**, kde žily zejména německé rodiny, s nimiž se rodilý Šumavan přirozeně domluvil. Někde ho vítali s převelkým vděkem, kněze neviděli třeba i přes rok. Jinde se ho lidé báli, jako "papeženec" u protestantů vzbuzoval nedůvěru. Katoličtí kněží tu zažívali horké chvíle - během mše děti házely na kostel kamení, schválně se pořádaly provokativní zábavy u kostela zrovna v neděli, v Bostonu nějaký dobrák zapálil klášter voršilek, v Baltimoru karmelitánský klášter.

Páter Prost se stal v Americe důležitým přítelem a rádcem, přilákal Otce Neumanna **k redemptoristům**, tehdy poměrně čerstvému řádu, založeném Alfonsem z Liurgi v 18. století. Řád je propojený s řeckokatolickou církví a zaměřuje se na exercicie a poutní místa (u nás na Svatou Horu). Prošly jím osobnosti jako Klement Maria Hofbauer, jenž se zasadil o zrušení josefinských dekretů, nebo Metod Trčka, kterého komunisté umučili v leopoldovské věznici. Také Karel Bříza - ano, jeho ordinárium často zpíváme, komunisty byl internován v Hájku u Prahy.

Kněz prochodil tisíce mil, poznal jinou faunu a flóru, takže i smrduté skunky a strach z chřestýšů nebo jedovaté škumpy, záludnosti

bažin s neodbytnými komáry, drsné lovce kožešin, samotu i nekonečné lesy, kde byl několikrát i přepaden. Indiáni, které chtěl původně obrátit na víru, naopak jednou pomohli jemu, když ho našli vyčerpaného, odvezli ho do nejbližšího městečka na bizoní kůži. Mohl využívat koně, že? Jistě, mohl, kdyby netrpěl fobií. Kůň ho dvakrát shodil. Vše tedy musely zvládat dvě šumavské nohy, případně psí spřežení. Kvůli biřmování jednoho dítěte si zašel den dva cesty, chudým sbíral léčivé byliny, při plavbě po jezeře Ontario si znovu zažil pocity vyloučení, opilí spolupasažéři si na knězi odpočítávajícím kuličky na růženci smlsli, dokonce ho chtěli vysadit, ale kněz opět vyrovnaně lidskou bouří přečkal v usebrání.

Jednou v noci, při které myslel, že zemře, zabloudil v lese a bál se utonutí, spatřil při modlitbě růžence světélko. Záře ho dovedla do domku, kde žila slepá dívka se svým dědou, který měl zrovna velké zdravotní problémy. Pohotový a vděčný poutník dostal nápad, svařil své mešní víno a nemocnému muži se k ránu ulevilo.

Farníci u Niagáry ho měli rádi, ale byl na ně málo průbojný, Amerika si od počátků žádala hrdiny. Američanem se symbolicky stal v den, kdy přijal výzvu k debatě s kazatelem jedné z novokřtěneckých církví. Jana menší církve děsily, zažil šok z jedné metodistické bohoslužby u ohně, kde se lidé začali svíjet. Při dnu D si proto vzal Bibli a klidným hlasem kazatele utavil. Od tohoto dne byl brán jako pravý Američan a přihlížejícím zněla při odchodu jeho slova: pozor, ďábel rád překrucuje slova z Bible.

Vděk pocítil i ve své farnosti od žen. Muži si totiž zvykli brát nedělní návštěvu kostela jako záminku k následnému vysedávání v

hospodě, prostitutky se také činily a ženám zbývaly slzy. Děti řešily jenom kolotoče, ženy rozpouštěly své zklamání v drbech. Kněz se toho nechtěl účastnit. Napřed mírně varoval, poté prohlásil, že v takové farnosti nebude, připomněl, že "Církev naštěstí bez hospody existovat může." a začal činit kroky k odchodu. Farníci se lekli a domluva s kolotočáři a hospodskými najednou začala fungovat, hospoda měla v období mši zavřeno a muži už se do ní tak lehce nedostávali.

Když byl povolán do **Pittsburgu**, začaly zdravotní těžkosti. Špinavé ovzduší plné zplodin z pecí průmyslových podniků snášel s obtížemi. Zabrat dostávala i jeho duše, jistý páter o něm začal roznášet drby. Nakonec se obrátily proti němu - musel potupně opustit Ameriku. Drby zapříčinily i šuškanu o problémech při stavbě kláštera, věřitelé začali požadovat vrácení peněz. Jan Nepomuk byl všemi mastmi mazaný, Šumava nerodí ořezávátka, a v klidu se věřitelů chytře ptal, jestli chtějí podíl vyplatit spíš ve zlatě nebo stříbře. Věřitelé se uklidnili, stavba se dokončila. V roce 1844 se osvědčil opět u požárů, třetina města lehla popelem, kněz neúnavně pomáhal, čímž si získal další přízeň lidí.

Když byl povolán do Baltimoru, nelenil a začal se učit španělsky. Pomáhal invalidům navrátilivším se z mexické války.

Co bylo ale zvláštní, bratr Atanáš měl vidění. „Viděl jsem pátera Neumanna oblečeného do nádherného biskupského roucha, obklopeného jasnou září..." Po čase se skutečně měl stát biskupem, vidění se - ke knězovu zděšení - potvrdilo. Lidé zpočátku novým biskupem nadšení nebyli, tehle 153 cm malinký mužik odněkud z Evropy, s

akcentem a ošuntělým šatníkem má reprezentovat slavný stát, kde byla sepsána Deklarace nezávislosti? Uvítání novobiskupa proběhlo skromně až odměřeně, ale čas jako vždy křivdy zahojil a biskup se stal oblíbeným. Čím? Prací a dobrým vztahem k lidem. Spal pouhé tři hodiny denně, o půlnoci pak už z únavy jen mlčel.

Jako své velké poslání spatřoval vylepšení katolického školství. Věděl, co znamená pevná víra, a snažil se vybudovat síť nejen kostelů, ale i škol - řada z nich dodnes funguje. Vypracoval výborný katechismus a na jeho popud se zahájila stavba filadelfské katedrály svatého Petra a Pavla. Práce je nejlepší charita, muži v diecézi budovali svatostánek za peníze, užívali rodinu a Jan Nepomuk využil své organizační schopnosti, které se projeví už při hašení statku na Prachaticku.

V Americe vládlo velké napětí - imigranti stále připlouvali, zvláště z Irska po bramborovém hladomoru. S nimi přibývalo katolíků. Místní protestanté se bouřili, prožívali strach z nových nemocí, ztráty práce a zabírání pastvin - Kalifornie, Nové Mexiko a Aljaška ještě ke Spojeným státům nepatřily.

Když se vydal do Říma k papeži Piu IX., čekala ho nejen 17denní bouřlivá cesta na lodi a římská pouť po sedmi kostelích s vyhlášením článku víry o Neposkvrněném Početí Panny Marie 8. prosince, cesta do Julských Alp, štyrskohradecké setkání se spolužákem Vojtou, ale i dar tisíce zlatých pro budování katedrály od bývalého císaře. V Českých Budějovicích se setkal s vlasteneckým knězem Janem Valeriánem Jirsíkem. A tady se dostává ke slovu naše blízká minická fara.

Minický farář Liška zemřel na cholera, když se během epidemie nakazil při udílení svátosti nemocných, a Jirsík nastoupil na jeho místo. Byl to člověk s vřelým pohledem, lidé mu tedy velmi rádi vycházeli vstříc, založil tradici národních řípských poutí a když se později stal biskupem na Budějovicku, zažil i tragédii s jistým děkanem. Někdo mu poslal tabák otrávený kyanem a děkan zemřel. Jeho nástupce se děsil ho vystřídat, bál se podobného osudu, ale pan Jirsík ho přemluvil, ať se nebojí.

V Prachaticích se Jan setkal s tatínkem, odpustili si křivdy z minulosti, zavzpomínali na maminku, která se synovy návštěvy nedožila. Potom z Liverpoolu vyplul zpátky do Nového světa.

Začal tušit, že brzy zemře, skelné oči, obrovská únava, vyčerpání i jedna předtucha ho na smrt připravily. Jeho bratr Václav přicestoval za ním, stal se také redemptoristou a bratra zastupoval při nemocech.

Jak žil, tak zemřel. Velký malý muž zkolaboval ráno 5. ledna na filadelfské ulici. Kolemjdoucí si původně mysleli, že se jedná o opilce – biskup stále chodil ve skromném oblečení. Netušili, jak obětavý a pracovitý člověk před nimi leží. 19. června 1977 se stal v Římě svatým. Mši koncelebrovali američtí biskupové i kardinál Tomášek, obětní dary přinášely děti symbolicky v českých i bavorských krojích.

Svatý Jan Nepomuk Neumann je pro mne poutníkem. Napřed putoval k pošumavský kaplím, dodnes se za něj lidé modlí u Stožecké kaple nebo na Třístoličnicku. Vydal se na odvážnou zaoceánskou pouť. Počítal s mučednickou smrtí u indiánského kůlu, čekaly ho místo toho disputace s malými církvemi i sektami. Neváhal riskovat život v lesích hlubších než byly šumavské hvozdy. Putoval mezi osadami, obřimi městy, lidskými i národnostními odlišnými povahami. Měl rád děti, zpovídání a ženské řády. V této trojici se cítil dobře a dávala mu smysl, setkával se tu s upřímností, většinou až na dřevě. Neměl rád návštěvy bohatých rodin, kde se cítil divně. Dovedl se přizpůsobit všemu, když žil v chladném domě, ráno přikládal do kamen, nečekal na pomoc farníků. Když putoval lesem, musel zvládnout těžký batoh i při svém drobném těle. Zvládl temnotu lesů i smogového Pittsburghu. Rozbouřený oceán i nehodné lidi. Ke konci života si nabral tolik povinností, že spal pouhou hodinu denně. V kryptě se jeho památce, k tělu zalitému do vosku ve skleněné rakvi, chodí klanět tisíce poutníků.

Prameny: *Luboš Y. Koláček: Svatý Jan Nepomuk Neumann.*

Josef Stupka: Zajímavosti o Kralupech nad Vltavou (s. 60-63)

Klostermannovy a Stifterovy povídky seriál Knicks

Stjohnneumann.org/pilgrimagesandretreats

<https://otik.uk.zcu.cz/xmlui/bitstream/handle/11025/9717/DP.p>

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 49519085 | Číslo 6/2024 (červen) vydáno 7.6 2024 v nákladu 110 ks. | Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10Kč. Číslo připravili uvedení autoři a redakce – (red) (R.D. Martin Sklenář, Iva a Michal Žyrkovi, Klára Palasová a Magdalena Čechlovská). | Připomínky, náměty či fotografie pošlete na casopis.farnosti@gmail.com **Uzávěrka 20. dne v měsíci.** Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz

Nový rozvrh bohoslužeb

Drazí farníci, od prázdnin dojde v naší farnosti ke změně pořadu bohoslužeb. Snažil jsem se změnu komunikovat, vysvětlovat, hledat takové řešení, které bude nejpříjemnější. I když bych si sám představoval ještě jiné úpravy, nakonec jsem se rozhodl, že změna pořadu bude následující. Dovolím si připomenout a připojit některé důvody.

Nedělní mše svaté: Naše farnost, co se počtu věřících týká, nepotřebuje v současné době tři nedělní mše svaté. Vedle toho vnímám jako problematické, že po hlavní mši svaté musím běžet na další a nemohu tak být k dispozici farníkům. To je hlavní důvod, proč se ruší nedělní mše sv. v 11 h ve Veltrusech. Důvody jsou ale i další.

Po každé nedělní mši svaté v 9.30 bude možné se přesunout na faru a zde společně pobýt, hovořit, připravovat programy ve farnosti... Bude to tak konkrétní příležitost, jak utvářet farnost na základě živých vztahů. Mše svatá ve Veltrusech bude ve středu (vyjma 1. středy v měsíci, kdy bude mše svatá v Nelahozevsi – to ale až v době, kdy bude kostel znovu otevřen po generální opravě). Z toho důvodu již nebude ve středu mše svatá v 7h v Kralupech.

Připomínám, že při mém nástupu přibýly mše svaté ve škole Movere. Ty zůstanou i nadále, mše svatá na charitě se po dohodě s pracovníky posouvá na 8h, tedy na příhodnější čas, kdy mší bude začínat pracovní den. Jak do školy Movere, tak na charitu může na mši svatou přijít každý!

Vnímám jako důležité, aby v obcích farnosti byly slouženy mše svaté. Proto také budou slouženy mše svaté v dalších filiálních kostelech. Jen se přesouvají ze sobot na čtvrteční večer.

V sobotu budeme slavit první soboty v mariánském kostele v Holubicích. Mše svatá je od 10h, přede mší svatou se budeme modlit růženec. Při těchto prvosobotních poutích budeme svěřovat naši farnost do rukou Panny Marie a její přímlyvě.

Ostatní soboty budou mše svaté určeny vždy v daném týdnu – a to jak místo, tak čas. Je to proto, abych měl soboty „volné“ pro další aktivity – pastorační aktivity ve farnosti, v arcidiecézi... Při výběru budu volit místa podle toho, kde mše svatá třeba daný měsíc odpadla, nebo budeme tyto dny slavit poutě v daných kostelech.

Při této příležitosti bych chtěl znovu pozvat k tomu, abychom přijímali a dorůstali do hlubšího vědomí, že jsme jednou farností a jedním společenstvím. To například znamená, že to nemáme nastavené tak, že mše svatá je sloužena v naší, nebo „cizí“ obci. Každá mše je primárně sloužena v naší farnosti. Prosím, uchte se jezdit na mši svatou tam, kde ve farnosti zrovna je. Uchte se zamilovávat si naši farnost, která má jeden farní kostel a mnohé další filiální.

Rovněž zvu k tomu, abychom si vzájemně pomáhali a do kostelů se na mši svatou vozili. Nebojte se oslovovat druhé s žádostí o odvoz (i mě), případně se nabídnout (třeba prostřednictvím farního týdeníku). Věřím, že postupem času se věci zaběhnou.

Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou

Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou

tel.: 728 384 833 IČ: 49519085

číslo účtu: 463612329/0800; farnost je plátcem DPH

www.Farnostkralupy.cz

email: fara@farnostkralupy.cz

Pořad bohoslužeb v kralupské farnosti – od července 2024

Pondělí	
Úterý	17.30 Kralupy nad Vltavou
Středa	1. středa v měsíci – 18h Nelahozeves (při mši svaté nešpory) 2. – 5. středa v měsíci – 18h Veltrusy (po mši svaté nešpory)
Čtvrtek	1., 2., 4. a 5. čtvrtek v měsíci – 8.15 škola <u>Movere</u> 3. čtvrtek v měsíci – 8.00 charita 1. čtvrtek v měsíci – 18h Chržín 2. čtvrtek v měsíci – 18h Chvatěruby 3. čtvrtek v měsíci – 18h Vepřek 4. čtvrtek v měsíci – 18h Minice
Pátek	17.30 Kralupy nad Vltavou (po mši svaté adorace)
Sobota	1. sobota v měsíci – 10.00 Holubice (v 9.30 růženec) 2. sobota v měsíci – * 3. sobota v měsíci – * 4. sobota v měsíci – *
Neděle	8.00 Velvary 9.30 Kralupy nad Vltavou
	* - mše sv. bude vždy určena v daném týdnu.

Aktuální program bohoslužeb v daném týdnu bude vydán vždy ve farním týdeníku (vyvěšen na webových stránkách farnosti).

Náš Zdeněk na pouti za kněžstvím

Máj je čas, který patří nejen zamilovaným, ale též Panně Marii. A proto se hned z kraje tohoto jarního měsíce, v sobotu 4. května, sešlo několik stovek křesťanů na Svaté Hoře u Příbrami při

příležitosti poutní mše svaté.

Poutníci vyráželi z míst vzdálených i blízkých. Kupříkladu z osm kilometrů vzdálené Slivice vyrazila téměř čtyřicetiletá skupinka mládežníků, kteří v prostorách Slivické fary strávili i páteční večer a za plápolání táborového ohně se spolu s několika mladými bohoslovci a řeholnicemi bavili nad tématem povolání. Slovo povolání hrálo důležitou roli i v sobotu. Hlavním úmyslem všech věřících, kteří se shromáždili k poutní mši svaté totiž byla modlitba za nová kněžská a řeholní povolání pro naši arcidiecézi.

Navíc, podle prastaré tradice, je součástí mše svaté i obřad takzvané kandidatury, v němž církve přijímá bohoslovce zpravidla 3. ročníku do stavu kandidátů ke kněžství, tedy vlastně veřejně prohlašuje, že si přeje, aby jednou byli vysvěceni k této krásné službě. Velkou radostí pro nás byl samozřejmě fakt,

že letos mezi kandidáty figurovala nám známá tvář Zdeňka Zumra. Ten spolu s dalšími čtyřmi mladými muži slovy „jsem připraven“ vyjádřil svoji touhu následovat našeho Pána na cestě kněžství. Zdeněk byl samozřejmě panem arcibiskupem vřele přijat, a

nám nezbývá nic jiného než mu pogratulovat a v modlitbě mu vyprošovat, aby mu Pán na jeho cestě žehnal a aby jeho rozhodnutí zůstalo pevné i nadále.

Petr Převrátíl, bohoslovec
foto i na titulní str: Lenka Pecharová, Člověk a víra

První svaté přijímání 2. 6 2024. Foto: Anička Guthrie

Výzva: Pošlete pohled farnosti

Milí farníci,

Blíží se čas dovolených, kdy se část z nás vydá vstříc letním zážitkům a nás napadlo: Pojdme z dovolené každý poslat pozdrav ostatním farníkům do Kralup! Nejde o porovnávání toho, kdo byl ve vzdálenější nebo exotičtější lokalitě. Věříme, že takový pozdrav může udělat radost. Můžete posílat pohlednice, SMS nebo e-mail. Vaše pozdravy dáme na speciální prázdninovou nástěnku uvnitř kostela tak, aby k nim neměl přístup někdo cizí, ale opravdu jen farníci v době, kdy je kostel otevřen ke slavení mše svaté. A jak můžete farníky z prázdnin pozdravit? **Poštou:** Římskokatolická farnost Kralupy n. Vlt, Chmelova 212, Kralupy n. Vlt., 27801. **Mailem:** casopis.farnosti@gmail.com, **SMS** nebo **whatsapp:** 739588244.

Těšíme se na prázdninové pozdravy a přejeme všem krásné léto. **Redakce**